

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 559/2021-13

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Roberta Šorla a sudcov Petra Straku (sudca spravodajca) a Martina Vernarského v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], proti uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 4Tdo/4/2021 z 11. mája 2021 takto

r o z h o d o l :

1. Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**
2. Žiadosti sťažovateľa o ustanovenie právneho zástupcu **n e v y h o v u j e .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa podaním doručenému ústavnému súdu 8. júla 2021 domáha vyslovenia porušenia bližšie nešpecifikovaných práv.
2. Z prílohy podania vyplýva, že sťažovateľ bol rozsudkom Okresného súdu Komárno č. k. 2T/113/2018 z 11. apríla 2019 uznaný vinným z pokračovacieho zločinu vydierania podľa § 189 ods. 1 a 2 písm. b) Trestného zákona (ďalej len „TZ“) s poukazom na § 139 ods. 1 písm. c) TZ. Sťažovateľovi bol uložený trest odňatia slobody v trvaní 7 rokov a taktiež mu bolo uložené ochranné protitoxikomanické liečenie ambulantnou formou. Protiprávne konanie sťažovateľa smerovalo k jeho rodine (mama, otec, krstná mama), pričom sťažovateľ už v minulosti bol za zločin vydierania odsúdený.
3. Krajský súd v Nitre uznesením č. k. 2To/60/2019 z 26. júna 2019 odvolanie sťažovateľa zamietol. Najvyšší súd napadnutým uznesením dovolanie sťažovateľa podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku (ďalej len „TP“) odmietol.

II. Argumentácia sťažovateľa

4. Z obsahu ústavnej sťažnosti sťažovateľa možno vyvodit' pokračovanie v namietaní postupov všeobecných súdov a opakovanie dovolacích dôvodov. Sťažovateľ vytýka všeobecným súdom, že podľa § 371 ods. 1 písm. b) TP súd rozhodol v nezákonnom zložení, podľa § 371 ods. 1 písm. c) TP bolo zásadným spôsobom porušené sťažovateľovo právo na obhajobu, podľa § 371 ods. 1 písm. f) TP trestné stíhanie bolo vykonané bez súhlasu poškodeného, hoci jeho súhlas sa podľa zákona vyžaduje, podľa § 371 ods. 1 písm. g) TP rozhodnutie je založené na dôkazoch, ktoré neboli súdom vykonané zákonným spôsobom, a podľa § 371 ods. 1 písm. i) TP rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia. Namieta tiež správnosť a úplnosť zisteného skutkového stavu.

III. Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

5. Ústavný súd vlastným šetrením 25. augusta 2021 prostredníctvom mailovej komunikácie požiadal advokáta [REDAKOVANÉ], ktorý sťažovateľa zastupoval v dovolacom konaní, aby ústavnému súdu doručil napadnuté uznesenie najvyššieho súdu. Ústavnému súdu bolo napadnuté uznesenie doručené 31. augusta 2021.

6. Po preskúmaní napadnutého uznesenia ústavný súd dospel k záveru, že najvyšší súd žiadnym spôsobom neporušil akékoľvek právo sťažovateľa a dostatočne sa vysporiadal s dovolacími dôvodmi sťažovateľa.

7. Podľa § 56 ods. 3 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „ZUS“) ak má návrh na začatie konania uvedený v § 42 ods. 2 písm. f), g), i) až l), n), q), r) a v) odstrániteľné nedostatky, môže ústavný súd vyzvať navrhovateľa, aby v určenej lehote tieto nedostatky odstránil. Ak účastník konania v určenej lehote nedostatky neodstráni, ústavný súd návrh na začatie konania odmietne.

8. Podanie sťažovateľa neobsahuje zákonom vyžadované náležitosti [§ 123 ods. 1 písm. c) ZUS]. Absentuje označenie základných práv a slobôd, ktorých porušenie sťažovateľ namieta, a tiež podľa § 123 ods. 1 písm. d) ZUS absentujú konkrétne skutkové a právne dôvody, pre ktoré malo podľa sťažovateľa dôjsť k porušeniu jeho základných práv a slobôd.

9. Sťažovateľ 19. júla 2021 požiadal ústavný súd o ustanovenie právneho zástupcu podľa § 37 ZUS. Spolu so žiadosťou bolo ústavnému súdu doručené aj potvrdenie o osobných, majetkových a zárobných pomeroch. Ústavný súd po preskúmaní napadnutého uznesenia dospel k záveru, že nie je hospodárne a efektívne sťažovateľovi ustanoviť právneho zástupcu, pretože ide o zrejme bezúspešné uplatňovanie nároku na ochranu ústavnosti, a teda na ustanovenie advokáta nie je splnená zákonná podmienka (§ 37 ods. 1 ZUS).

10. Podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú ústavnú sťažnosť ide vtedy, keď napadnutým postupom alebo napadnutým rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím

príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú preto možno považovať ústavnú sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistí žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07, I. ÚS 348/2019). K iným dôvodom, ktoré môžu zakladať záver o zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti, nesporne patrí aj ústavnoprávny rozmer, resp. ústavnoprávna intenzita namietaných pochybení, resp. nedostatkov v činnosti alebo rozhodovaní príslušného orgánu verejnej moci, posudzovaná v kontexte s konkrétnymi okolnosťami prípadu (IV. ÚS 362/09, IV. ÚS 62/08, I. ÚS 165/2015).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 14. októbra 2021

Robert Šorl
predseda senátu